

# חַת־ת לַיּוֹם שֵׁשִׁי פְּרָשִׁת וַיְחִי עֶרְב שַׁבַּת קוֹדֶשׁ י"ג טַבַּת, ה'תש"פ

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר [kidschitas.he@gmail.com](mailto:kidschitas.he@gmail.com)

## חַמֵּשׁ / שישי עם רש"י

היום בחמש השבט האחרון - בנימין מקבל את הברכה שלו, וכל השבטים כלולים בברכות של כולם. יעקב נפטר ונקבר במערת המכפלה.

עכשו יעקב מברך את השבט האחרון - שבט בנימין. הברכה שלו היא שיהיה כמו זאב, שחוטף מזון אנשי שבט בנימין "יחטפו" את ההזדמנויות לעשות תשובה והמזבח של בית המקדש יהיה בנחלה של בנימין בארץ ישראל והמזבח יהיה כמו זאב - אוכל את כל הקרבנות.

למרות שנהא שראובן שמעון ולוי לא קבלו ברכה [גערו בהם] באמת כלם קבלו ברכות, ובעצם כלם קבלו את אותה הברכה, אבל כל שבט קבל ברכה משל עצמו, שהם קבלו הרבה ממנה.

יעקב יודע שעכשו הוא הולך להסתלק מהעולם, ובקש מהבנים שלו לקבור אותו במערת המכפלה עם האבות האחרים ועם לאה אמנו. רק השבטים וילדיהם יעזרו בקבורה. לא המצרים.

יעקב הורה להם לשאת את הארון שלו באותו אופן שהיהודים חנו סביב המשכן. לוי לא יעזר בגלל שהמשפחה שלו נשאה את הארון במשכן, ויוסף אף הוא לא ישא את הארון בגלל שלא מתאים למשנה למלך לעשות זאת. במקום זה, יעזרו מנשה ואפרים לשאת את הארון.

יעקב נשכב, והפסיק לנשם, אבל התורה לא אומרת שיעקב אבינו מת! מכיון שכל החיים שלו היו לגדל ילדים שילכו בדרך ה', וכל עוד הילדים שלו עדין הולכים בדרך ה' הנשמה שלו עדין חיה ועושה את עבודתה!

יוסף ראה שהגוף הקדוש של אביו סיים את העבודה בעולם, ובכה. והלך לפרעה ואמר לו שהוא נשבע שבועה ליעקב שיקבר אותו בארץ ישראל. פרעה בעצם רצה להשאיר את הגוף של יעקב במצרים, כדי שיהיה להם למה להתפלל. אבל פרעה ידע שהוא לא יוכל לומר ליוסף להפר את השבועה שלו, בגלל שאז יתכן שיוסף יפר את השבועה ויגלה לכלם שפרעה בעצם לא יודע לשון הקדש!

הרבה אנשים חשובים הצטרפו ללויה של יעקב אבינו. בשמלכי כנען שמעו שהשבטים מגיעים, הם

חֲשְׁבוּ שְׁעוּמְדַת לַפְרָץ מִלְחָמָה! אֲבָל כְּשֶׁהֵם הִגִּיעוּ, הֵם הִבִּינוּ שְׁזוֹ לִוְיָהּ. כְּשֶׁהֵם רָאוּ אֶת הַכְּתָר שֶׁל יוֹסֵף מִנַּח עַל אֲרוֹנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, הֵם הוֹרִידוּ אֶת כְּתָרֵיהֶם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם גַּם הֵם עַל הָאָרוֹן לְשֵׁם כְּבוֹד. כְּשֶׁהִשְׁבֵּטִים הִגִּיעוּ לְחִבְרוֹן, הֵם קָבְרוּ אֶת יַעֲקֹב בְּמַעַרַת הַמְּכַפְלָה וְכָלֵם חָזְרוּ לְמִצְרַיִם. הַשְּׁבֵטִים חֲשָׁשׁוּ שְׁיוֹסֵף לֹא יִהְיֶה עוֹד נִחְמָד אֵלֵיהֶם אַחֲרֵי פְּטִירָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. הֵם לֹא הָיוּ בְּטוֹחִים שֶׁהוּא סָלַח לָהֶם עַל זֶה שֶׁהֵם מָכְרוּ אוֹתוֹ. לָכֵן הֵם אָמְרוּ לְיוֹסֵף שְׁיַעֲקֹב בְּקֶשׁ שֶׁהוּא יִסְלַח לָהֶם (לְמִרוֹת שְׁזוֹ לֹא הִיְתָה הָאֱמֶת, הֵם רַק אָמְרוּ זֹאת כְּדִי שִׁיְהִי שְׁלוֹם בְּמִשְׁפָּחָה). יוֹסֵף עָנָה, שֶׁה' רָצָה שֶׁהָאֲחִים יִמְכְּרוּ אוֹתוֹ, כְּדִי שֶׁהוּא יוֹכַל לְדַאֵג לָהֶם! אֵל תִּדְאָגוּ, ה' לֹא רוֹצֵה שְׁאַחַד מִכֶּם יִפְגַּע.

## תְּהִלִּים / יוֹם י"ג לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס"ט-ע"א

אַחַד הַפְּסוּקִים בְּפָרֶק ס"ט הוּא : "וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן". אֲמָרִים פְּסוּק זֶה מְדִי יוֹם בְּתִפְלַת שְׁחָרִית בְּקִטְעַ- "מָה טוֹבוֹ" פְּעַם נוֹסֶפֶת בִּיה אֲמָרִים פְּסוּק זֶה, לְכַנִּי שְׁמוּצִיאִים אֶת סֶפֶר הַתּוֹרָה בְּשַׁבַּת בְּתִפְלַת מִנְחָה. הַמְשַׁמְעוֹת שֶׁל הַפְּסוּק- בְּשֶׁאֲנִי מִתְפַּלְלִים זֶהוּ זְמַן מִיְחָד. הַסִּבָּה שֶׁאֲמָרִים אוֹתוֹ בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבַּת הִיא מִכִּיּוֹן שֶׁזֶהוּ הַזְּמַן הַמִּיְחָד בְּיוֹתֵר בְּכָל הַשַּׁבָּת. לְעַת רְצוֹן זֶה, בְּזְמַן תִּפְלַת הַמִּנְחָה, יִשְׁנֶה כְּנֹוֹ מִיְחָד בְּזֶהר "רַעְוָא דְרַעְוִין" וְהַתְּפִלוֹת נִעְנֹוֹת בְּאִפְּן מִיְחָד בְּזְמַן זֶה.

הַרְבֵּי לוֹמַד מִפְּסוּק זֶה שֶׁהִיּוֹת שֶׁהַתְּפִלָּה שֶׁלָּנוּ נִעְנִית בְּמִיְחָד בְּזְמַן זֶה, זֶהוּ זְמַן מִיְחָד לְהַחֲלִיט הַחֲלֻטוֹת לְשַׁבּוּעַ הַבָּא. וְכָל הַחֲלֻטָּה טוֹבָה שֶׁאֲנִי מַחֲלִיטִים יֵשׁ בִּיה הַכֹּחַ לְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ עַכְשָׁו.

## תְּנִיָּא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פָּרֶק י"א (י"ג טַבַּת שְׁנָה פְּשׁוּטָה)

הַיּוֹם בְּתִנְיָא לּוֹמְדִים אֶת פָּרֶק י"א שֶׁכָּלוּ עוֹסֵק בְּרִשְׁעָה. אֲתַמּוּל לְמַדְנֵוּ שְׁצַדִּיק שׁוֹלֵט עַל עֲצָמוֹ וְהַיֵּצֵר הָרַע לֹא יִכּוֹל לּוֹמַר לוֹ מְאוּמָה. הַיּוֹם נִלְמַד שֶׁדָּבָר הַפּוֹדֵ יִכּוֹל לְקָרוֹת חֶסֶד וְשְׁלוֹם אִם אָדָם מְאֻפֵּשֶׁר לַיֵּצֵר הָרַע שֶׁלּוֹ לְהַתְּנַהֵג בְּדָרֶךְ שְׁבָה הַיֵּצֵר רוֹצֵה : בְּסוֹפּוֹ שֶׁל דְּבַר הַיֵּצֵר הָרַע יִגִּיעַ לְמַצֵּב שֶׁהוּא יִשְׁלַט עַל הָאָדָם, וְהַיֵּצֵר הַטוֹב לֹא יִכּוֹל לּוֹמַר מְלָה. לְאָדָם כְּזֶה קוֹרָא הָאֲדַמּוֹ"ר הַזֶּקֶן, רִשְׁעָה. יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע יִכּוֹל לְשְׁלוֹט עֲלֵיהֶם רַק אַחַת לְכַמָּה זְמַן, אוֹ רַק כְּשֶׁהֵם עוֹבְרִים עַבְרָה מְסִימָת. אֲצַל אֲנָשִׁים אַחֲרִים הַיֵּצֵר הָרַע יִכּוֹל לְשְׁלוֹט לְעֵתִים קְרוֹבוֹת יוֹתֵר וְהֵם יַעֲבְרוּ יוֹתֵר עַבְרוֹת. אֲמָרְנוּ שֶׁאֲצַל הַצַּדִּיק, לְמִרוֹת שֶׁהַיֵּצֵר הַטוֹב הוּא הַשׁוֹלֵט, עֲדִין יִכּוֹל לְהִיּוֹת שֶׁיִּשְׁאָר קֶצֶת יֵצֵר הָרַע בְּפָנִים. הוּא גוֹרֵם לְאָדָם לְהַרְגִישׁ דְּבָרִים לֹא טוֹבִים, אֲבָל לְעוֹלָם הַיֵּצֵר הָרַע לֹא יִצְלִיחַ לְשְׁלוֹט, וְהוּא נִקְרָא, צַדִּיק וְרַע לוֹ. זֹאת אוֹמֶרֶת הוּא צַדִּיק אֲבָל עֲדִין נִשְׁאָר לוֹ קֶצֶת רַע בְּתוֹכוֹ. אֲצַל הַרִשְׁעָה, הַהַפְּדָה הוּא הַנְּכוֹן, אִם כִּי הַיֵּצֵר הָרַע הוּא הַשׁוֹלֵט, הַיֵּצֵר הַטוֹב עֲדִין בְּתוֹכוֹ וְיִכּוֹל לְגַרֵם לְאָדָם לְחַשֵּׁב וְלְהַרְגִישׁ דְּבָרִים טוֹבִים אֲפִילוֹ אִם הוּא לֹא מְסַפִּיק חֶזֶק מְכַדִּי לְמַנַּע מֵאָדָם לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים לֹא טוֹבִים. זֶה נִקְרָא רִשְׁעָה וְטוֹב לוֹ. זֹאת הַסִּבָּה שֶׁאָדָם מְרַגִּישׁ רַע אַחֲרֵי שֶׁהוּא עָבַר עַבְרָה. הַטוֹב שֶׁבְּתוֹכוֹ גוֹרֵם לוֹ לְהַרְגִישׁ שֶׁהוּא נִהַג לֹא נְכוֹן.

רשע ורע לו, הוא מישהו שכל כך התרגל לעשות את הדברים הלא נכונים, שהיצר הרע דוחף את היצר הטוב החוצה. האדם כבר לא יכול עוד להרגיש את הטוב שבתוכו ואפילו לא ירגיש רע כשיעבר עברה.

זהו ההפך מצדיק וטוב לו, כשהיצר הטוב דוחק את היצר הרע החוצה לחלוטין כדי שלא ירגיש שום דבר רע בתוכו.

זהו ההפך מצדיק וטוב לו, בו היצר הטוב גרש לחלוטין את היצר הרע והוא כבר לא מרגיש שום רע בתוכו.

אבל יש הבדל אחד חשוב בין צדיק וטוב לו לבין רשע ורע לו: הצדיק דוחה את היצר הרע לחלוטין, אבל הרשע לעולם לא יכול לאבד את הנשמה ואת החיות של ה' שבתוכה. הוא רק לא מרגיש אותה, והיא נשארת אצלו באפן הנקרא "מקיף" עד שהוא עושה תשובה.

לכן אומרים חז"ל כי כאשר עשרה יהודים מתאספים יחד, השכינה שורה שם. וזה קורה אפילו אם הם רשעים, כיון שהחיות באפן "המקיף" תמיד נמצאת וקיימת אצל כל יהודי.

## היום יום / י"ג טבת

כשמתנהגים בדרך שהחסידות מלמדת, לעתים אפילו לא צריכים לעבוד קשה כדי לקרב יהודים לתורה ומצוות. החסידות מקרינה מתוכנו ואנשים אוהבים דברים שמאירים ומקרינים, בדיוק כמו שאנשים יתאספו סביב פנס שנצב בחוץ, מכיון שאוהבים להיות קרובים לאור. גם אתם יכולים להיות פנסאים. ואנשים ירצו להתקרב ליהדות, כשהם יראו את האור שבהתנהגות שלכם!

## ספר המצוות / מצות עשה ס', לא תעשה ק', צ"ט, עשה ס"ב, צ"ט

היום לומדים חמש מצוות חדשות המדברות אודות דברים שיש להביא ומה שאי אפשר להביא בקרבן.

- מצות עשה ס' - המצוה הראשונה היא שהקרבן צריך להיות בגיל מסים כדי להיות קרבן. לפחות בן שמונה ימים.**
- מצות לא תעשה ק' - המצוה השנייה היא שאסור להקריב קרבן מבהמה שהשתמשו בו לעבדות שונות. לפעמים אנשים רצו להתנהג באפן לא צנוע והיו משלמים לאנשים אחרים שיעזרו להם. אם מישהו השתמש בבהמה כדי לשלם עבור העברה הזו, הבהמה לא יכולה להיות מוקרבת על גבי המזבח, זה לא מכבד להקריב כזה דבר בפני ה'.**
- מצות לא תעשה צ"ט - המצוה השלישית היא שאסור להקריב דבש או חמץ עם הקרבן. כל הקרבנות בבית המקדש, אפילו אלו שהקרבנו עם סלת היו כשרות לפסח. (מלבד הקרבן שהקרב בשבועות עליו נלמד במצוה אחרת).**
- מצות עשה ס"ב - מצוה להקריב מלח עם כל קרבן (היתה ערמה של מלח בכפוש של המזבח המיעדת לשם כך).**
- מצות עשה צ"ט - מצות לא תעשה שאסור להקריב קרבן בלי מלח.**

# רמב"ם / הלכות אסורי מזבח פרקים ה', ו', ז'

ברמב"ם היום לומדים הלכות שמסבירות את המצוות שלמדנו.

**פרק ה'** - לומדים היום על המצוה שאסור להקריב קרבן עם דבש וחמץ ודברים אחרים שאי אפשר להשתמש בהם בקרבן, כמו להשתמש בעץ גזול לאש של המזבח. לומדים גם על השימוש במלח בקרבן.

**פרק ו'** - לומדים שלא רק שלבהמה אסור שיהיה מום, כל הדברים שמוקרבים על המזבח צריכים להיות טובים ולא מקלקלים. הפונה היא לעץ, לשמן, ליין וכל הדברים האחרים שצריכים להיות על גבי המזבח. כל הדברים האלו צריכים להיות שלמים וראויים לקרבן.

**פרק ז'** - הרמב"ם מלמד שלא מספיק רק למצוא בהמה ללא מום צריך למצוא את הבהמה הטובה ביותר עבור ה'. בעצם, כל המצוות שאנו עושים לה' צריכים להיות מהמובחר. בית הפנסת צריך להיות יפה יותר מאשר הבית שלנו. לעניים צריך לתת את האכל הטוב ביותר והבגדים המבחרים.

## זרכי החסידות / לתת צדקה כמו חסיד

סיפור שמסופר על הבעל שם טוב, שנהג לתת הרבה צדקה - מעבר ליכולתו הכלכלית. באושה, מקום בו היתה ישיבה גדולה בימי חז"ל, תקנו שלא יבזבזו יותר מחמישית מהרכוש על צדקה.

שאלו את הבעל שם טוב, כיצד הוא יכול לתת יותר ממנה שקבעו חכמים? הבעל שם טוב ענה: המילה 'מבזבז' היא מלשון בזה הרבוב שנותר במלחמה. אדם שצריך לתת יותר מהחם בעצמו כדי לתת לא צריך לתת יותר מחמש - חמישית. אבל אם משהו נהנה לתת, מדוע תהיה הצדקה שונה מכל הנאה אחרת, כאשר אדם יכול להוציא עליה כפי רצונו, יכולתו?

הרבי מוסיף על סיפור זה, שיותר מכך באשר נזכור את הבטחת ה' - ובחנוני נא בזאת, שאפשר "לבחון" אותו במצות הצדקה. הדבר יגרום לשמחה ותענוג בנתינה וכך אפשר לתת כמה צדקה שרוצים.

(ראה ליקוטי שיחות חלק א' עמוד 169)